

GROENE VLAGGEN EN SCHALLENDE KOPERS

Dinsdag 28 april 1959, 9 h. 45... Een kleine volksverhuizing vóór de Koninklijke Vlaamse Schouwburg te Brussel. Zevenhonderd spoor mannen uit alle gewesten en kaders stromen het feestelijke amfitheater binnen, nestelen zich in de zachtfluwelen zetels en doorlopen het programma, dat hen aan de ingang werd toegestoken. Dadelijk voelen ze zich thuis in die helverlichte, rood-gedrapeerde zaal, waar nu de stemmen gonzen van broederlijk gebabbel.

Vooran tegen het podium bewegen zich de fotografen. Ze laden hun apparaten, hangen ze kiekvaardig op de borst en keuvelen met de dienstvaardige organisatoren. Vooral de TV-reporter zoekt zich een bevoorrecht plaatsje om de muzikale show weldra te filmen.

10 h. 06... De gordijnen glijden weg. In feestelijk ornaat verschijnt voor ons de Koninklijke Spoorwegfanfare van Namen: een groep flinke muzikanten met blauwe tunieken en witte kepies. Alle instrumenten fonkelen als juwelen in een kostbaar schrijn van warm fluweel en luisterrijk licht. Heel de zaal springt recht op de aanhef van het Vaderlandse lied. Een commentator neemt

menigte met ingetogenheid worden beluisterd en de muzikaliteit der drie spoor mannen sterk rondschallen in de ruime zaal.

Het wordt een machtige orkestratie van schetterende kopers, van zacht strijkende bugels en ingetogen fluiten, onderaardse baspartijen en zingende cimbalen. De vinnigste fortissimo's wisselen af met beheerste glissando's en tere sourdines.

De blazers zweten, maar over ieder uitgevoerd stuk barst een wolkbreuk van enthousiasme. Tijdens de vertolking van de mars nummer 3, zien we een dikke heer geestdriftig rechtspringen, triomfantelijk de maat slaan en beduiden dat dit nu werkelijk de mars is zijner keuze. Daverend succes krijgt vooral deze laatste mars. Terwijl de gordijnen over het blozende, warmgeblazen Naamse korps toeschuiven, grijpt eenieder vastberaden naar zijn stemkaart en vermeldt daarop het nummer van de door hem uitverkoren mars. Iedereen voelt zich op dat ogenblik een Sousa, een expert vol warm artiestenbloed, vooral een dirigent met eigen pen. Zeven honderd spoor mannen stemmen op muzikale wijze.

't Is precies elf uur wanneer lachende berichtenbestellers in uniform overgaan tot het inzamelen der stemkaarten. Met langgesteelde schepnetten worden de rangen afgevisd, een wonderbare visvangst, want rijk is de buit. Niet minder dan 695 stemmen zullen straks over de tonen van het spoor manshooglied gaan beslissen!

Te 11 h. 06 schuiven de gordijnen opnieuw open, voor een academische zitting voorgezeten door de heer Directeur-Generaal, die de bekroning is van een welgeslaagde voorkomingscampagne van ongevallen aan de spoorweg. Het plechtige, diep groene tafellaken symboliseert wel zeer sterk het veiligheidskarakter van deze bijeenkomst. Dhr. De Vos bewijst met prachtige topcijfers het schitterend resultaat van het eerste lustrum der veiligheidscampagne, dat waarlijk zegevierend wordt afgesloten. In een warme pleidooi verzoekt hij alle aanwezigen en alle spoor mannen met deze kracht-dadige actie door te gaan, alle inspanningen samen te bundelen, om dag na dag te komen tot een steeds kleiner aantal ongevallen, invaliden en doden, en zodoende rechtstreeks bij te dragen tot steeds meer geluk en levensvreugde in de grote familie der spoor mannen.

Daverend applaus onderlijnt deze bemoedigende toespraak.

Te 11 h. 23 volgt dan de plechtige proclamatie en de uitreiking van de onderscheidingen aan de laureaten van de Veiligheidswedstrijd 1958. Meer dan een kwartier blijven de stralende genodigden aanschouwen, om uit de handen van dhr. Directeur-Generaal, het erediploma of de « Groene vlag » der veiligheid te ontvangen. Meer dan honderd hartelijk-warme handdrukken worden gewisseld, onder het flitslicht der bedrijvige fotografen.

Voor de gesloten scène kondigt de speaker daarna de uitslag af van de marswedstrijd. Met 369 stemmen wordt de heer Van Nieuwenhove, L. uit Buggenhout uitgeroepen tot componist van de « Officiële Mars der Belgische Spoor mannen ». « Deze mars, zegt de spreker, zal zo dadelijk opnieuw uitgevoerd worden liefst met een stormachtig applaus van u allen! » De compositie van de heer Raskin uit Montzen bekam 221 en die van de heer Favere uit Kortrijk 105 stemmen.

Onmiddellijk overhandigt dhr. Directeur-Generaal de prijzen aan de drie laureaten, samen met zijn hartelijkste gelukwensen.

11 h. 50! Groot moment voor alle aanwezigen...

Opnieuw ontbloeit het doek de stralende fanfare. Alle lampen boven het podium zijn ontstoken. Alle camera's richten zich en ook alle ogen. Feller nog fonkelen de instrumenten. Daar heft de dirigent de armen. En dan barst uit de gestoken kopers en geprangde fluiten, uit geslagen trommels en cimbalen, voor de eerste maal de officiële mars van al de Belgische spoor mannen.

Stralend als een orkestleider staat de dikke heer nu in de rangen recht. Heel zijn lichaam van het hoofd tot de voeten dirigeert mee dit rijkschallend hooglied van zijn hart. Mars nummer drie, zijn muzikaal instinct heeft het hem voorspeld! Breed als een dirigerestok bestrijken zijn blikken heel die luisterende zaal van diepbewogen mensen, spoor mansmensen zoals hij.

Als het rollen van een langdurige donder, barst over het slotakkoord der blazers een triomfantelijk applaus, een vuurwerk van gejuich en enthousiasme los.

Bravo, hun officiële mars is geboren, geboren diep in het hart en de longen der spoor mannen zelf!

Opgetogen verlaat de massa de roezende zaal, stroomt de trappen af tot in de glazen portalen. Felle regenvlagen hebben de Brusselse straten inmiddels doen glimmen. Maar het aangekondigde défilé gaat door, gaat door ondanks de kil-neerslaande regen. Glimmende regenjassen weerstaan de bul, beschermen het ornaat der muzikanten, die zich tromroffend op kop stellen van hun grote familie. Daar spat alweer de felle muziek. Voorwaarts!

Achter het lustig-spelende Naamse korps marcheren honderden opgeruimde spoor mannen in trotse marspas het Noordstation tegemoet.

Tegen de fris-neervallende regen op, spuit de vinnige marsmuziek uit koperen fonteinen, hoog en feestelijk boven de grootstad uit.

Weldra zal de « Officiële spoor mansmars » vanop de hoge pylonen van het N.I.R. geestdriftig de wijde wereld inschallen...

Lachende berichtenbestellers zamelen de stemkaarten in.

het woord, wijst erop dat de briljante Naamse fanfare, die geroepen werd om dit hoogfeest op te luisteren, precies dit jaar haar 75-jarig bestaan viert, een bestaan waarin haar hoogstaande artistieke kunde herhaaldelijk is gebleken. Spreker feliciteert de jubilerende fanfare en haar knappe dirigent dhr. Mohimont van harte en de hele zaal sluit zich met daverend applaus bij deze welverdiende hulde aan.

Van de Finse componist Jan Sibelius vertolkt de fanfare dan zeer gevoelvol het symfonisch gedicht « Finlandia », in bewerking van V. Bury. Verdiende toejuichingen bekronen dit nummer, waarin het korps zich van zijn meesterlijke zijde toonde. Onmiddellijk hierop volgt de « Lichte Ouverture » van J. Jourquin, aanvankelijk zacht en vredig als een pastorale, stilaan stormig oplopend tot een furioso van schetterend koper, een heftige rukwind van opgejaagde noten, om, na een groots maëstoso van strijkende fluiten, met een statig, breed-uitgevouwen tutti te besluiten onder het onstuimig applaus van de zwaargevulde zaal.

Hierna doorloopt de speaker nogmaals het reglement van de vorig jaar in juni door de tijdschriften « Het Spoor » en « Le Rail » uitgeschreven muzikale wedstrijd. Niet minder dan eenentwintig marsen werden ingezonden, waarvan de heren juryleden er drie behielden, om de genodigden van vandaag toe te laten daaruit zelf de « Officiële Mars der Belgische Spoor mannen » door stemming aan te duiden.

Te 10 h. 40 blaast het muziekkorps dan vol brio de met 1, 2 en 3 genummerde marsen, drie stevige composities, die door de